

Mijn naam is...

Ik heb lang getwijfeld of ik bij de BPOC2020 zou verklaren, want het voelt toch een beetje als ontrouw aan de organisatie. Maar ik kan niet anders.

Het werk als politieagent is onherkenbaar veranderd sinds de coronacrisis.

Een aantal jaren geleden heb ik mij opgegeven voor dienst bij de ME. Dat deed ik omdat het soms nodig is je collega's in uniform die het zelf niet meer aankunnen bijvoorbeeld een menigte in bedwang te houden, te beschermen.

Als agent heb ik zelf wel eens meegemaakt dat collega's en ik fysiek bedreigd werden, zonder dat er ME in de buurt was. Ik heb toen besloten zelf bij de ME te gaan.

Ik ben niet bij de ME gegaan om onschuldige demonstranten te mishandelen. En dat is precies wat er nu wel gebeurt.

Als ME zetten we direct in op maximaal optreden, waar we voorheen terughoudend moesten zijn.

Vroeger zag ik zoiets op de TV in landen als Rusland. Ik was toen blij dat wij dat anders deden. Maar het optreden van de ME, ook van de agent in de straat trouwens, is onherkenbaar veranderd. Er wordt nauwelijks gewaarschuwd en direct met overmatig geweld opgetreden.

Als reden om demonstraties op te breken wordt dan afstand aangevoerd. Of dat de demonstratie verboden is. Maar moet je daarom mensen gaan slaan? En een arrestatie-eenheid het veld insturen om de boel te laten escaleren?

Ik ben in korte tijd veranderd van een gelukkig en ontspannen mens, in een nerveuze man, die er elke dag tegenop ziet naar het werk te gaan.

Wanneer ik weet dat er een demonstratie is tegen corona, meld ik mij standaard ziek, want ik wil er niet meer aan mee doen.

Maar ook wanneer ik op de auto zit is het werk een hel voor me. Continu word je opgeroepen om naar situaties te gaan waarbij mensen weigeren zich aan de maatregelen te houden. Vaak gaat het dan om het niet dragen van mondkapjes of het overtreden van de avondklok. En bijna altijd escaleert de situatie, omdat mensen gewoon niet begrijpen waarom de regels er zijn, en zich er niet aan willen houden.

Laatst liep er een jongen op straat omstreeks 21.15 uur. We spraken de jongen aan en vroegen zijn legitimatie. Hij legitimeerde zich. Hij was 22, en op weg naar zijn vriendin. Hij had gewerkt en haalde het net niet om voor 21.00 uur bij haar te zijn.

We hebben hem een proces – verbaal gegeven. Waarom? Ik weet het niet. Hij liep gewoon buiten! Ik wil mensen best bekeuren, maar niet hierom!

Toen we in wilde stappen zei de jongen: zijn jullie nu blij? Mijn collega liep naar hem toe, pakte hem vast en vroeg mij te helpen hem aan te houden wegens belediging. De jongen probeerde los te komen. Toen werd hem ook verzet bij arrestatie ten laste gelegd.

We hebben de jongen geboeid in de auto gezet, en hem heel de nacht vastgehouden. Zijn mobieltje ging constant af. Ik dacht: er is iemand heel erg ongerust. Maar ik mocht niet opnemen.

U heeft mij gevraagd alleen over mijn eigen ervaringen te vertellen. Maar ik wil hier toch zeggen dat er heel veel collega's zijn die zich net zo voelen als ik. Die overspannen zijn van het constante geweld wat zij toe moeten passen.

En wanneer je al gespannen bent, heb je minder geduld met mensen, waardoor je nog eerder geweld toepast. Het is een cirkel waar je niet meer uit komt.

Er is totaal geen ruimte om dit binnen de organisatie aan de orde te stellen. Nul. Niets.

De bijnamen voor de demonstranten worden steeds grover. Door de demonstranten te ontmenselijken, wordt het makkelijker geweld op ze toe te passen zegt de psycholoog (van buiten de organisatie) waar ik nu kom.

Ik heb het einde bereikt van wat ik nog kan. Ik heb tot nu toe door smoesjes kunnen voorkomen dat ik als ME-er mensen geslagen heb. Maar er wordt al scheef naar mij gekeken.

Ik ben bang, en weet niet meer wat ik moet doen.

Ik zag uw oproep, en ben zo blij mijn verhaal te mogen doen. Ik ben wanhopig.

Februari 2021

Maart 2021:

Vanwege de bedreigingen aan het adres van de commissie heb ik gevraagd mijn verhaal anoniem en schriftelijk te publiceren. Ik ben echter bereid om, op het moment dat dit door bijvoorbeeld een rechtbank of Amnesty onderzocht gaat worden, daar te getuigen. Dit moet stoppen.